

Sygn. akt I C 142/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie I Wydział Cywilny

w osobie Sędziego Sądu Rejonowego Małgorzaty Wierzby-Golickiej

w obecności protokolanta – K. R.

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2016r. w Ostrzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda R. K. kwotę (...),51 (szesnaście tysięcy osiemset dziewięć 51/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 maja 2014r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III zasądza od powoda R. K. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwotę 329,82 (trzysta dwadzieścia dziewięć 82/100) złotych, tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV nakazuje pobrać od powoda R. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie kwotę 628,17 (sześćset dwadzieścia osiem 17/100) złotych, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie kwotę 959,33 (dziewięćset pięćdziesiąt dziewięć 33/100) złotych, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

/-/ M. G.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 marca 2016r.

Powód R. K. wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...) w W. domagając się zasądzenia na jego rzecz kwoty (...),- złotych wraz z odsetkami ustawowymi od wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podał, iż w wyniku kolizji drogowej z dnia 16 maja 2013r. doszło do uszkodzenia należącego do niego pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy kolizji przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił odszkodowanie w kwocie 13947,05 złotych. W ocenie powoda rzeczywisty koszt naprawy wynosił 41765,40 złotych, dlatego pozwany powinien zapłacić różnicę pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem a rzeczywistą wysokością szkody.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Pozwany zakwestionował wysokość szkody wskazywaną przez powoda. Ponadto podniósł, iż powód przyczynił się do powstania szkody, co skutkowało obniżeniem odszkodowania. W ocenie pozwanego wypłacone odszkodowanie, po uwzględnieniu stopnia przyczynienia się powoda do powstania szkody, w pełni rekompensuje koszty naprawy pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 16 maja 2013r. kierująca pojazdem S. (...) chcąc ominąć roboty drogowe zjechała na przeciwległy pas ruchu doprowadzając do zderzenia z pojazdem marki A. (...) kierowanym przez powoda. Zachowanie pozwanej było bezpośrednią przyczyną kolizji, choć pozwany również naruszył przepisy ruchu drogowego, ponieważ poruszał się z prędkością około 48,6 km/h w miejscu, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 40 km/h.

Dowód: notatka informacyjna k. 8, opinia biegłego Z. A. k. 146-183, zeznania świadka Ż. M. k. 135-135v, zeznania powoda e- protokół rozprawy z dnia 2 marca 2016r. - 00:15:12-00:30:55 płyta CD k. 208 – 209v akt, informacja k. 198.

Właściciel pojazdu, którym kierował sprawca związany był z pozwanym umową obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność i po przeprowadzeniu postępowania odszkodowawczego ustalił koszty naprawy pojazdu marki A. (...) na kwotę 13947,05 złotych i taką też kwotę wypłacił powodowi. Ponadto pozwany przyznał powodowi kwotę 341,95 zł tytułem zwrotu kosztów holowania.

Dowód: akta szkody.

Całkowity koszt naprawy pojazdu marki A. (...) po kolizji z dnia 16 maja 2013r., to kwota 34173,96 złotych. Przy ustalaniu powyższej kwoty koszty roboczogodziny dla warsztatu mechanicznego określono na kwotę 100,- złotych. Ponadto koszty naprawy nie uwzględniają zastosowanego przy wycenie szkody przez pozwanego „urealniania” polegającego na obniżeniu cen części zamiennych o 30 %.

Dowód: opinia biegłego Z. A. k. 146-183.

Powyższy stan faktyczny, który był częściowo niesporny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, akt szkody nr 403/13/33/28, zeznań świadka Ż. M., opinii biegłego Z. A. oraz zeznania powoda. Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego jakoby powód przyczynił się do powstania szkody w 50 %. Pozwany w żaden sposób nie udowodnił tego twierdzenia. Z przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego, w szczególności z ustnej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie w dniu 2 marca 2016r., ustaleń policji oraz zeznań sprawcy wypadku wynika, iż kierująca pojazdem S. (...) wjechała na pas ruchu, po którym poruszał się powód i to właśnie jej zachowanie było bezpośrednią przyczyną wypadku. Nie można jednak podzielić twierdzeń powoda, iż jego zachowanie nie miało żadnego związku z powstaniem szkody i jej wielkością. Powód w wyniku naruszenia przepisów ruchu drogowego poruszał się z wyższą prędkością aniżeli dozwolona, wskutek czego uderzył w pojazd Ż. M. z większą siłą, niż gdyby jechał z prędkością przepisową. Z zasad doświadczenia życiowego wynika natomiast, że uderzenie z większą prędkością ma wpływ na stopień uszkodzenia pojazdu, a tym samym na rozmiar szkody. Mając jednak na uwadze okoliczność, że powód przekroczył prędkość jedynie o około 8,6 km/h należało uznać, iż przyczynił się on w nieznacznym stopniu do zwiększenia szkody.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 2 powołanego przepisu stanowi, że jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Podstawę

ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę spowodowaną przez ubezpieczonego z tytułu OC posiadacza pojazdu stanowią art. 34 i nast. ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za szkodę powstałą w wyniku kolizji z dnia 16 maja 2013r.. Kwestionował on jedynie wysokość szkody oraz wskazywał na konieczność pomniejszenia odszkodowania z uwagi na przyczynienie się powoda do powstania przedmiotowej szkody.

Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe, niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r. w sprawie III CZP 32/03, Biul. SN 2003, z . 6, poz. 4), przy czym poszkodowanemu należy się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1997r. w sprawie I CKN 385/97, LEX nr 50530).

Miarodajną w kwestii oceny wysokości szkody była w szczególności opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej inż. Z. A.. Biegły ten wycenił całkowity koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 34173,96 złotych. Powód, pomimo iż wcześniej podnosił, że koszt naprawy to kwota 41765,40 złotych, nie kwestionował opinii biegłego i uznał wskazywaną przez niego wysokość szkody. Pozwany odnosząc się do kosztów naprawy podanych przez biegłego wskazał jedynie na konieczność zastosowania potrąceń z uwagi na dokonywane przed wypadkiem nieprofesjonalne naprawy. W znajdującym się w aktach szkody kosztorysie stanowiącym podstawę ustalenia wysokości kosztów naprawy pojazdu pozwany dokonał tego rodzaju potrąceń poprzez „urealnienie” cen. Sąd nie widzi jednak podstaw do kwestionowania opinii biegłego Z. A. i obniżania odszkodowania w oparciu o niepoparte materiałem dowodowym twierdzenia pozwanego jakoby w pojeździe wykonywane były nieprofesjonalne naprawy. Za całkowicie trafne należy uznać nieuwzględnienie przez biegłego tzw. „urealnienia” polegającego na obniżeniu cen części zamiennych o 30%. Wysokość odszkodowania powinna być adekwatna do wysokości poniesionej szkody, zatem powinna odzwierciedlać rzeczywisty koszt naprawy i brak jest podstaw do jego zmniejszenia pod pozorem „urealnienia”. Obniżone w ten sposób odszkodowanie nie spełniałoby swej funkcji kompensacyjnej, ponieważ odszkodowanie w obniżonej kwocie byłoby niewystarczające do wykonania naprawy.

W ocenie Sądu brak było również podstaw do obniżenia wysokości odszkodowania o podatek VAT. Pozwany nie wykazał zasadności obniżenia kwoty odszkodowania o wartość wymienionego podatku, a zgodnie z regułą określoną w art. 6 kc to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, w szczególności wobec konsekwentnych twierdzeń powoda, iż pojazd biorący udział w kolizji nie był autem firmowym i powód nie miał możliwości dokonania odpisu podatku VAT.

Zgodnie z art. 362 kc jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu. W niniejszej sprawie powód z uwagi na przekroczenie przez niego dozwolonej prędkości o około 8,6 km/h, w nieznacznym stopniu przyczynił się do zwiększenia szkody, dlatego też w ocenie Sądu zasadnym jest obniżenie wysokości odszkodowania o 10 %.

Powodowi z tytułu odszkodowania przysługiwała kwota 34173,96 złotych. Powinna ona jednak zostać pomniejszona o 3417,40 złotych ((...),96 x 10 %) z uwagi na przyczynienie się powoda do powstania szkody. W związku z powyższym, po uwzględnieniu dotychczas wypłaconego na rzecz powoda odszkodowania (13947,05 złotych) w pkt I wyroku zasądzone na jego rzecz kwotę 16809,51 złotych, a w pkt II wyroku oddalono powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 kpc mając na względzie wynik procesu. Porównując wysokość kwot dochodzonych przez powoda i na jego rzecz zasądzonej należało przyjąć, że wygrał on proces w 60,43%.

Koszty procesu poniesione przez strony to kwota (...),- złotych, na którą składają się: opłata sądowa (...),- złotych), zaliczka wpłacona na poczet wynagrodzenia biegłego (700,- złotych), wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego (2400,- złotych) ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłata uiszczona od pełnomocnictwa (17,- złotych) na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. – o opłacie skarbowej. Pozwany powinien ponieść 60,43% kosztów, a więc koszty w kwocie 2724,18 złotych. Pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego swojego pełnomocnika (2400,- złotych), opłaty od udzielonego mu pełnomocnictwa (17,- złotych) oraz koszt zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego (700,- złotych) w łącznej kwocie (...),- złotych. Powód powinien zatem zwrócić pozwanemu kwotę 392,82 złotych (...),- złotych – 2724,18 złotych).

Nieuiszczone koszty sądowe w niniejszej sprawie to kwota 3008,04 złotych, na którą składają się: wynagrodzenie biegłego Z. A. za sporządzenie opinii pisemnej w części, w której nie zostało pokryte ze środków wpłaconych tytułem zaliczki (1436,56 złotych) oraz wynagrodzenie za sporządzenie ustnej opinii uzupełniającej (150,94 złotych). Pozwany zobligowany jest do uiszczenia 60,43% kosztów sądowych, powinien zatem zapłacić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie kwotę 959,33 złotych (...,5 złotych x 60,43 %). W pozostałym zakresie (628,17 złotych) nieuiszczone koszty sądowe obciążają powoda.

/-/ M. G.